

Theater

Café Lehmitz Carver

★★★★★

Het is behoorlijk dapper om na een-entwintig jaar een voorstelling te hernemen, die destijds een zo lang in het geheugen nazinderende theaterhit werd, dat die vooral (te?) hooggespannen verwachtingen zou wekken. En dan echt hernemen,

*Alsof de tijd heeft
stilgestaan, terwijl
iedereen zichtbaar
ouder is geworden*

niet herzien. Met vrijwel het hele oorspronkelijke team. In hetzelfde, wederom door Gerrit Timmers in elkaar getimmerde decor van een troosteloos café.

Een regelrecht mirakel wordt het. Alsof de tijd heeft stilgestaan, terwijl iedereen zichtbaar ouder is geworden. De sfeer van tijdloosheid, die toen al om 'Café Lehmitz' hing, heeft nu aan betekenis gewonnen. Van tot kunst gecondenseerde werkelijkheid. Zoals 'The Beanery' van Kienholz in het Stedelijk Muse-

um. 'Café Lehmitz' zette in 1991 theatergroep Carver in één klap op de kaart. Baanbrekend theater dat, gebaseerd op een fotoboek van de Zweed Anders Peters over de stamgasten in een gelijknamig Hamburgs café, zonder verhalende tekst een wereld van losers oproept. Oergeestig zonder er de draak mee te steken, ontroerend zonder de tragiek aan te dikken.

Eigenlijk balt zich in 'Café Lehmitz' alles samen wat Carver tot zo'n unieke en warmbloedige groep heeft gemaakt. Het bijzondere van alledaagsheid laten zien door het uit te vergroten. Vormgever zijn van de personages en er tegelijk mee samen vallen. Compassie oproepend én net genoeg afstand creërend om de lach ruimte als uitlaatklep te geven.

Er komt geen psychologie aan te pas, maar de kwetsbaarheid van de zelfkant wordt hier zo menselijk door de poëzie van dromen en fantasieën met primaire emoties als kort oplaaierende ruzietjes of gekwetst eergevoel te verweven. Een weergaloos gevoel voor ritme en timing brengt samenhang in al die momentopnamen en regisseuse Mirjam Koen zorgt weer voor de juiste balans.

Aangevuld met René Groothof (toen Jim van der Woude) is het ware Carver trio hartveroverend. Zie hoe de madame van Beppie Melissen krampachtig haar damesimago poogt te bewaren, maar soms ordinair door de mand valt. Of de plotse metamorfose van de onnozele siplip van Leny Breederveld in een stralend zigeunerdansje. Of hoe de halve gare randfiguur van René van 't Hof een halve gevulde koek eet tot op het laatste kruimeltje precies, vanaf een gestreken krant.

Wat een genot de herhaling van zo'n juweeltje. Wat verschrikkelijk dat het, bij gebrek aan verdere subsidiëring, meteen Carvers afscheidsvoorstelling is.

Hanny Alkema

Tournee t/m 26-1-2013. Info: www.theatergroepcarver.nl